

Ж е л ъ о. — Щомъ влиза, не съгледалъ Йовка. Здравсти, Мара. Влизамъ, но съ едно условие: ще пратишъ за конякъ!

Й о в к а. — А менѣ здрасти?

Ж е л ъ о. — Къмъ Мара. Сега не трѣбва. Ето моя конякъ. Сочи на Йовка съ прѣстъ заканително. Ахъ, ти! — подава й ржка.

Й о в к а. — Вѣчна опозиция.

Ж е л ъ о. — А избора все ти печелишъ!

Й о в к а. — Само не съ шайки, разбира се.

Ж е л ъ о. — Друса ржката й. Ну, здрасти, Йовка! Гледа я въ очигъ. Ахъ, тия очи, тия очи!

Й о в к а. — Дръпва си ржката. Нѣма да те гледамъ, нѣма!

Ж е л ъ о. — Става, отправя се къмъ вратигъ, като, че ще излѣзе.

Й о в к а. — Желъо!

Ж е л ъ о. — Нѣма да ме гледашъ!?

Й о в к а. — Върни се, ще те гледамъ.

Ж е л ъ о. — Повръща се. Така! Да!

Мълчание.

Й о в к а. — Ти пакъ си пииятъ!

Ж е л ъ о. — Само не отъ спиртъ!

Й о в к а. — Приказвай си!

Ж е л ъ о. — До като имашъ тия очи!

Й о в к а. — Вѣчни присмѣхулко!

Ж е л ъ о. — Тогавъ серъозно: ето ме на колѣнѣ!

Приклѣква сѣкашъ за поклонъ.

Й о в к а. — Азъ те питамъ, защо не прѣстанешъ да пиешъ.

Ж е л ъ о. — Ако се обѣщаешъ, че ще ме гледашъ —

Й о в к а. — И нѣма да пиешъ вече?

Ж е л ъ о. — Ще ме гледашъ ли?

Й о в к а. — Да!

Ж е л ъ о. — И само толкова?